

dog underligt at høre saadanne Beskyldninger fatte frem. Vil den ærede Taler, der først havde Ordet, virkelig kunne paastaa, naar han taler om, hvad der er Grundlovens Aand, og hvad der har været Grundlovens Tanke, den Gang Kong Frederik den Syvende gav den sit Minde — vil han paastaa, at det var Grundlovens Aand, at Hans Majestæt Kong Frederik den Syvende skulde gjøres til en „Skriver og Forvalter“ og ikke til Andet? Jeg tror ikke, det var efter Grundlovens Aand. Jeg tror, at det er underligt at høre ham tale om „bundløs Troløshed“, fordi man opstiller et tidligere forlasket Forslag. Tror det ærede Medlem, eller tror Nogen overhovedet, at det tør siges og paastaaes med Rette, at det er Grundlovens Aand at stille en Fordring op om, at dette Thing Ingen skal have over sig og Ingen ved Siden af sig, og tror det ærede Medlem fremdeles, at hele den Fremgangsmaade, der senere er fulgt her, er efter Grundlovens Aand, Mægtelserne af Finantsloven, Foranstaainger af Finantslovene, der ere foretagne for paa denne Maade at hørteftamotere den Grundlovsparagraf, som sikrer Kongens Ret til at udnævne sine Ministre. Nei, man skal ikke tale om Troløshed mod Grundlovens Aand, naar man selv har opstillet uberettigede og ulloge Fordringer, Fordringer, som i Virkeligheden ere den Kilde, hvorfra de Kalamiteter have deres Udspring. Man skal ikke slaa sig for Bryttet og tale om Frihedsynd, naar Stillingen er den, at her i Thinget Majoriteten i Reglen — eller da meget ofte — ikke tillader Minoriteten at komme til Orde, men beslutter Afslutning af Forhandlingerne, inden de ere begyndte, og naar vi overhovedet maa erklænde, at de Forhandlinger, som føres her, aldeles ikke ere bestemmende for Resultatet; thi Alt, hvad der vedtages her, er Udenthingsbeslutning indenfor Flertalspartiet. Man skal ikke tale om Lovhæder, naar Ens Forlangender og Gjæringer selv gaa i Retning af Lovbrud. Nu har det ærede Medlem vel sagt, „der langes Næde kurzer Sinn“ af den Tale, vi hørte i Gaar, var, at den nuværende Regjering havde villet gjøre Angreb paa Bevillingsretten. I den Henseende tror jeg, at Enhver maa indrømme, at Forholdet er det, at Folkethingets Ret til at faae Finantsloven først forelagt altid har været anerkjendt. Folkethingets Ret til i Forbindelse med Landstinget at vedtage Lovforslag, der ved at stadfæstes af Kongen blive til Lov, den har Ingen nogenjunde nægtet, disse Rettigheder er der Ingen, der ønsker at gjøre Forandring i; men naar Forholdet stiller sig saaledes, at det ene Thing, ikke vil behandle

Finantsloven eller ikke vil behandle den saaledes, at der opnaas Overenskomst med det andet Thing, da forsjømmer det sin Pligt og giver frivillig Afkald paa Benyttelsen af denne Ret, og det er det Tilfælde, som foreligger, at Thinget selv frivillig har forsjømt at benytte den Ret, det havde; og jo mere det hævdes fra det ærede Medlems Side, at der ingen Bestemmelse er i Grundloven, og at der ingen Bestemmelse behøves i Grundloven for det Tilfælde, at de to Thing ikke blive enige, desto mere bliver det Pligt for begge Thing i Tide at søge den Overenskomst, der kan gjøre en af Rigsdagen vedtagen Finantslov mulig. Men det er netop saadanne Tilfælde, som have havt den sørgelige Tilstand, hvori vi nu ere, til Følge, det er dem, som Regjeringen søger Midler imod ved sit Forslag. Det er efter min Opfattelse det Vigtigste med Hensyn til det forelagte Forslag, at det er en bestemt Tiltægdegivelse fra Regjeringens Side om, at den ikke ønsker i det Tilfælde, at de to Thing ikke kunne blive enige, atter at staa lige overfor den Nødvendighed at maatte udstede en provisorisk Finantslov, og at den ønsker at forhandle med dette Thing og med begge Thing om Endringer, for at der, selv hvor der ikke naas Enighed gennem Fællesudvalg, dog kan fremstaa en af begge Rigsdagens Thing vedtagen Finantslov. Det synes mig at maatte paastaaes fra alle Sider — hvad enten man hører til Høire eller Venstre, og hvad enten man har den ene eller den anden Mening om Enkeltighederne — at et saadant Forslag er fremkommet, et Forslag om Forhandling af dette Spørgsmaal synes mig ikke at kunne eller at burde afvises. Der er kun 3 Veie, ad hvilke vi overhovedet kunne komme ud af de nuværende Kalamiteter. Den bedste og naturligste Veie var, om det ærede Thing optog den saglige Forhandling af Lovforslag, særlig af Finantslovsforslaget, det har det ikke villet. Den anden Veie var, at det ærede Thing besluttede sig til at faae afgjort gennem den kompetente Domstol, Rigsretten, om de Beskyldninger, de have fremsat mod Regjeringen, ere begrundede eller ikke; det have de Herrer ikke havt Mod til; det Tredie, der staar tilbage, er at forhandle om saadanne Endringer i Grundloven, at der kan være Mulighed for, at Eligt, som vi have oplevet, ikke behøver at gjentages i Fremtiden. Jeg kan imidlertid forstaa, at der fra det ærede Flertal kan være Noget at indvende lige overfor Enkeltighederne i Forslaget, og jeg er enig med det ærede Medlem, den næstsidste ærede Taler, det ærede Medlem for Viborg Amts 2den Valgkreds (Klein) med Hensyn til nogle — ganske vist ikke alle —